

Anul 59
Seria II-a Nr. 470
8 PAGINI - 15 BANI
Miercuri 26 decembrie 1956

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

LA MULȚI
ANI
1957!

Trăiască scumpa noastră patrie,
Republica Populară Română

Poteciile mi se aștern în cale,
Sub pașii mei noi drumuri se întind.
Mă-nalț în piscul frumuseții tale,
O, țara mea, adîncul să-ți cuprînd.
De pieptul tău cînd îmi lipsesc obrazul,
Bătăia clipelor să o ascult,
Auzul meu îți deslușește glasul
Ce din strămoși ne vine, de demult.
Atîta soare e și-atîț de bine
Sub cerul tău blăjin, primenitor!
În tine m-am născut, trăiesc în tine
Și pururea de tine mi-este dor.
Te simt zvîcnind în ierburii și în muguri,
În fiecare sondă de țîțel.
Cu tremăutul pădurilor mă bucur,
Ca pe-un copil, de mină tu mă iei.

Țării mele

de VICTOR TULBURE

Și-mi dăruie mie boarea primăverii,
Pe cîmp îmi faci să-mi crească grîu-nalț,
Tu plînea-mi rumenești în țestul verii,
Pe prispă îmi așterni culcușul cald.
La praznicul culesului de struguri
Îmbii cu cote pline anii mei;
Te deslușesc și-n plopii din amurguri,
Și-n părul dragei, și în ochii ei.
Cînd pleci din bărăganele arșițe,
Cu turmele spre munți, cîntînd din năl,

Unchieș mi-l dai pe bacul Mioriței
Și-mi sui poemul pe-un picior de plat.

Aprinzi o stea de flăcări pe cupole,
În orice cărămidă pui un cînt,
Pe schele urci cu Meșterul Manole
Și zidul nu se surpă la pămînt.

Sub colțul ierbii m-oi culca o dată,
Cu holda ta m-oi contopi depîn,
O viață doar pe lume ne e dată —
Chiar viața de țî-o dăruie puțin.

Oriunde-aș fi, te întîlnesc în cale,
O, țara mea, cu timpie de argint!
Mă-nalț în piscul frumuseții tale,
Te apăr și te laud și te cînt.

RECUNOȘTINȚĂ

Mă ard în piept dorinți străbune,
În minte visuri fără număr
Și de greșesc, cu cine-mi spune
Când sînt și zvăpătat și tîrîr?

Eu pot să fac minuni în muncă,
Eu pot să fiu fruntaș în mină,
Să-mi zburzite tractoru-n luncă,
Să string în pumni-cauș lumină.

Dar pot să calc și strîmb adesea,
Să mă-ncovoi, s-o iau la goană,
Să-mi pierd și vis și tinerețe
Să-mi treacă vremea de pomana.

Ci să-mi arate drumul cine-i
Să-mi dea mereu puteri de tîrîr?
...Doar tu, partidul meu, Ce bine-i
Că mine tu o simți pe umăr!

L. SAFIR

DOINĂ

În frează de frunză, în șopot de val,
Dureri de milenii ne-am lîrat pe cavai —
S-a lîrat ca o doină tîtuca și el,
Plecînd după maica; eram mîrîntel;

Cavala în mîini știam să-l frămînt
Și plîsul, și joaca, și-amarul meu cînt,
Din zîna în care, o, doină — te-am zis,
Făcut-am să tremure domni și-a vis...

Iar piatra să plîngă și codrul bătrîn;
De moarte mușcam cu doina-n stîpînă,
La sînul revoltei prin vecuri strîngeam
Și jalea, și lacrima oricărui neam.

Pe fluter de-alun, pe nai din cires,
Cu șuler de spadă și lîrdă de greș
Din munte porait-ai, din șes ai porait;
Ți-a fost începutul un șters licărîi —

Opaiț ai fost, dar în piepturi gemeai,
Spuneai grav pe cîntec — ce spus-ai și-a grai;
Că floarea și brazil ca tine gemeau;
Iar rana și loamea le spusem pe șlea.

Iubirea și dorul la țel le spusem,
Și urile toate sunat-au în geam
La casa bogatului — și prevestind
Ceas de minie, trîndavul, cu jîd

Mușca din cîsvîrtă; din doină mușcam
Cînd cîmpul nu-mi da mămăligă un dram...
De loame-mi țineai, de cald așteram,
Pe frunză te-am zis... și nu te-am pierdut

Chiar codrii bătrîni cîteodată ascultau
Cum oai ca doina prelung bucinam —
În frează de frunză, în șopot de val,
Dureri de milenii ne-am lîrat pe cavai.

Tu, doină, mai spune-mi trecutul la țel,
Spre-aducere-aminte... în ritm ușurel;

Dar încă via lacrimi la sunetul tă,
Că prea sînt dureri în trecut și venia.

Tu, doina mea dragă, ne-arată molcom
Durerea și jalea ce-au fost pentru om —
Iar cel ce-ar uita îndelungul oștat,
Chiar chipul său însuși, de ieri, l-a uitat...

DEMETRU PAN

Onică Stancu a povestit cel mai frumos

Pe ulița mare a comunei Celaru, un
aliș colorat anunță

„Cel care va spune mai bine o poezie, cîntec vechi ghicitoare sau strîgătură, va dansa cu cea mai frumoasă fată din comună și va primi un premiu Veniți azi cu toții la seara noastră distractivă”

CAMINUL CULTURAL

În acest timp la căminul cultural profesorul Gheorghe Dumitrescu lucrează cu înrîngurire la pregătirea materialului pentru „cutia cu surprize”. O s-o folosească și azi ca la atîtea alte seri distractive. Numai că materialul de azi i-a dat mult de lucru. Nu-i ușor să alegi prin sat, să deschizi inima oamenilor vîrstnici așa pe „nepusa masă” ca să ații de la ei lucruri de mult întimpliate.

E adevărat că a găsit ceva material, mai ales la bătrînul Onică Stancu, pe care de altfel l-a poftit anume să vină la cămin... dacă ar veni... (că de la un timp cam pregetă să urce dealul). Seara însă l-a zărit în sală printre tineri și l-a venit inima la loc.

— Dragi oaspeți, poștiți la cutia cu surprize! Tineri și vîrstnici se imbulzeau să scoată de aici bilețele.

— Tovarășe profesor, strigă de la locul lui Aurel Popescu, în hîrtia asta scrie că eu trebuie să joc.

— Citește, citește-ne ce scrie!

„Cine știe, cine știe
În planetă ce mai scrie,
De-a citit-o-un jucăuș
Îl poftim la joc acuș”...

— Și acum întoarce biletul pe dos și citește și acolo! îi spuse profesorul.

„De ce stai veșnic încrunțat? Deschide ochii mari și privește în jurul tău. Ce ai să vezi nu se poate să nu te bucure. Știi oare că în ultimii ani în comuna noastră s-au zidit peste 300 de case de cărămidă, că un colectivist ia peste 47 lei pentru ziua muncă, că la cooperativă în ultimele două săptămîni au intrat măr-furi de peste 150.000 lei? Aha! Te-ai obișnuit cu ele. Acum le vezi parcă pentru prima dată cît sînt de frumoase și fruntea ta de om încrunțat se-nseninează. Te bucuri? Dacă-i așa, joacă-ne un rustem și un alunel!”

Dar ce veselie izbucni în sală! Cum de se nimeri „planeta” tocmai la Aurel, veșnic ursuzul Aurel? Minunată e uneori întimplarea!

Au curs apoi ghicitorile. Prima a spus-o, cine credeți? Chiar Aurel.

— Da! dumneata moș Voicu nu ne spui nimic, îl ispitii în cele din urmă pe bătrîn, profesorul Dumitrescu.

— Păi, eu v-aș putea cînta ceva despre vremurile mai vechi...

— Cîntă-ne, cîntă-ne... și moșul începu să cînte pe vîrtă de doină oltenească:

„Cînd s-a-ncoronat Carol
Ne-a lăsat cu capul gol
Și desculți de un picior...”

Cîtă tristețe și cîtă ură în același timp punea în doină sa bătrînul Moș Onică

Stancu asculta tăcut în colțul său din sală.

Aplauzele au izbucnit tîrziu, după o pauză lungă de la terminarea cîntecului. Ecoul doinei le mai plutea încă în inimi. Stîrnit de amintiri moș Onică se urni de la locul lui.

— Să vă cînt și eu ceva, tot despre zile de altădată. Mai de mult la noi în sat erau mari și tari, ca de alde Mirăscu, Chintescu, Ionică și Nae Celăreanu și alții. Pe vremea aceea aștia erau „dregători”, ei făceau alegeri și ei s-alegeau la cirna țării... Doamne, doamne, ce mai pătimeau bieții rumini atunci... De-ai le ieșiseră și nume de ris și ocară în popor... Eu mai țin minte cum le „ziceam” ăstora în luare de ris. Lu' Ionică Celăreanu de fu mereu primar și care îndruga la toate alegerile verzi și uscate, ba că ne face drum, ba „școală”, i-am scos cîntecul ăsta:

„Is Ionică din Celar
Fost de patru ori primar
Am să fac un drum direct
Din Caracal la Bechet.
Deputați și senatori
Mi-au promis de-atîtea ori
Dau un ban incolo-ncoace
Nu mă las pin' nu l-o face.
Ba mai am și alt necaz
În Celar să fac gimnaz
De-aș avea și sunători
Ar fi gata profesori,
Popa Ion de franțuzească
Popa Giavla țigănească
Calamata de grecească...”

Popa Ion era tatăl lui, iar Calamata — cei mai în vîrstă îl știu — era un mare pungaș, negustor de cereale. Credeți dumneavoastră că s-a făcut ceva? Da' de unde!

— Tot pe atunci, continuă moș Onică trăia Jancă, unul de făcea politică la liberali. Apăi și liberalii și țărăniștii cînd era vorba de alegeri nu mai știau ce să scornească ca să te sperie și să le dai votul. Așa bunăoară, cînd prindeau de veste că nu-i votai, dădeau buzna dîmineca peste tine și te tăvăleau și te tirau prin băltoace... Lu' ăsta i-am scornit-o așa:

„Șef de băi împărătesc
Tot pe Jancă îl numesc
Ca să spele pe cojoace
Pe țirîții prin băltoace...”

...La fiecare seară distractivă e un cîștigător: cel care cîntă, care recită sau povestește cel mai frumos. Astă-seară a cîștigat moș Onică. Ei a povestit oamenilor despre trecut și ei au simțit mai bine bucuria prezentului, au înțeles cît de luminos le e viitorul. După rînduială moș Onică trebuie să joace cea mai frumoasă fată

— Jucați voi nepoților, spuse el tinerilor cu duioșie în glas și dragoste nesfîrșită în priviri. Jucați și vă bucurați că astăzi alta vă este viața!

VASILE NEGREANU

ALEGERI DE ALTĂ DATĂ

Am citit acum cîteva zile în ziar o inimoasă înfățișare a traiului nou pe care-l duc azi oamenii din Țara de Sus și gîndul m-a purtat pe acele drumuri unde acum țărani cu privire lor caldă și vorba molcomă, îmbrăcați sîrbătorește, cu bundițe înflorate și șepare împodobite, se duc să propuie pe

ACUM 68 DE ANI...

candidatul lor, viitor deputat în Marea Adunare Națională.

Și așa cum fapta se leagă de altă faptă, gîndul dinții a chemat lîngă el alt gînd, amintindu-mi de cele pe care le-am recitat tot de curînd în foile îngălbenite ale unui ziar „Muncitorul” din 31 ianuarie 1888 — adică despre întimplări săvîrșite acum șasezeci și opt de ani, tot pe aceleași meleaguri de care am pomenit. Și tot cu prilejul unor alegeri de deputați cînd țărani din jurul Folticeni vroiau să-și trimeată în Camera deputați de-ai lor, țărani ca și dinșii.

Inchipuiți-vă că oamenii nu vroiau numai deputat țaran care să fie slugă boierului sau ciocoiului ci deputatul lor legat de popor, cu idei socialiste. De aceea, ei au sprijinit candidaturile „partidei muncitorilor” — cum i se zicea partidului socialist din anii aceia — în județul Suceava pe țaranul Vasile Bejan din comuna Vălcari, plasa Sireț și pe Vasile Bacalu din satul Rîșca, comuna Bogdănești, plasa Moldova — țărani deștepți, cu știință de carte, membri ai clubului socialist

Și tot în acel ziar se arăta țaranilor, într-un manifest iscălit de cei doi candidați, manifest împărțit în 800 de exemplare delegaților din comune și cetățenilor din orașul Folticeni, că nu mai trebuie aleși deputați boieri, că puterea nu mai trebuie dată „lupilor care vor să sfîșie turma” și să nu uite că „mila boierilor e munca și ocară”.

Trebuie aleși deputați țărani — arăta manifestul — care să se ducă în parlament, iar acolo „să dezlege rînilor poporului și să ceară leacuri, să ceară pămînturi”.

Așa ceva nu le convenea stăpînilor conservatori și liberali, mai ales că țărani socialisti vorbeau de unire, de stringerea laolaltă cu gînd de luptă pentru drepturile maselor care sînt izvorul bogăției și viața Romîniei! Aceasta însemna deșteptarea poporului pentru a-și croi o viață nouă. Și atunci, boierii și ciocoi au răspuns cu acte samavolnice, cu călcarea legii și a omeniei.

Cînd Vasile Bejan se duce, în seara zilei de 24 ianuarie la hanul „Meita” din ulița Botoșanilor ca să se întîlnească cu

delegații din plasa Sireț, candidatul ciocoiilor V. Vrînceanu îl întîmpină cu o bandă de bătași, se repede asupra țaranului îl batjocorește cu cele mai scîrboase cuvinte, îl lovește din rîspuneri cu pumnii în coaste și, imbrîncindu-l, îl scoate afară din han, apoi îl izbește în omăt și bietul om cade sub greutatea loviturilor acestui zbîr.

Samavolnicile au continuat toată noaptea. Vrînceanu, cu polițaiul și subprefecții umblau din crișmă în crișmă, băt看 pe delegați, apoi îi închideau. Nimeni nu avea voie să treacă pe uliță, în afară de polițiști și jandarmi.

Și iarăși gîndul m-a dus spre acele locuri ale copilăriei. Mi-am amintit de alte fapte, noi, citite zilele trecute în ziarele noastre. La circumscripția electorală Solca oamenii din partea locului l-au propus din nou candidat pe țaranul muncitor forestier Eremia Pardău.

Cu ani și ani în urmă țărani din Țara de Sus — ca și de pe alte meleaguri ale țării noastre — au avut un vis și au luptat pentru realizarea lui: să aibă deputați din mijlocul lor, țărani muncitori ca și dinșii. Astăzi, sub domnia poporului visul lor a devenit o realitate vie.

I. FELEA

ȚARA SE PREGĂTEȘTE DE ALEGERI

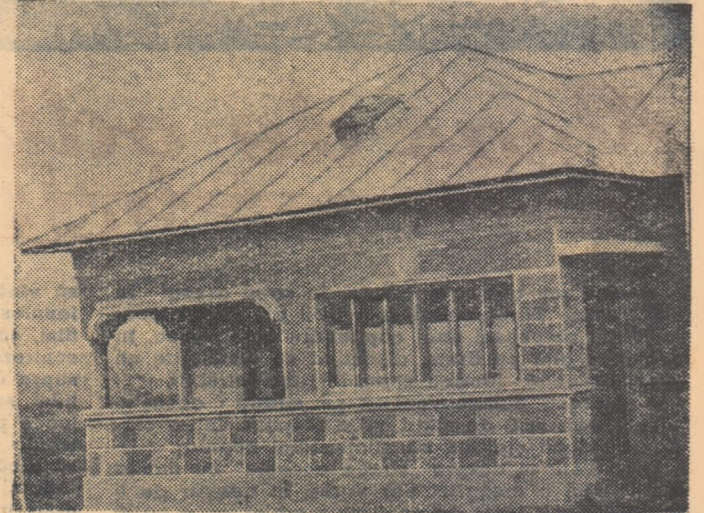
Cuvinte întărite prin fapte

Boc, boc, boc!...
— Oare cine bate afară?
Femeia lui Ion Coman își luă galenții și se duse la poartă.
— Bună seara, spuse cineva. Bucuroși de oaspeți?
— Bucuroși, răspuse femeia recunoscând printre cei patru oameni de la poartă pe Stan Costică, președintele cooperativei.
— Pofțiți înăuntru, spuse gazda. Bărbatu-meu e plecat la oraș, adaugă ea și cum ar fi vrut să se scuze.
In casă, discuția se înfiripă cât se poate de firească:
— Și ce mai spui, tovarășă? Cum o mai duceți?
— Multumim bine. Seceta asta ne-a cam incurcat socotelile — răspuse femeia.
— Adevărat, vremea n-a prea fost prielnică, încuviință Stan Costică. Dar pe pământuri asemănătoare cu a noastră alții au dobândit recolte mult mai mari. În carnetul de batoză, întovărășirea agricolă „Viața nouă” e trecută cu 1636 kg. de grâu la hectar, în timp ce țărani individuali au recolat sub 800 de kg. la hectar. Cu porumbul, lucrurile stau tot așa: 2500 kg la hectar în întovărășire, și cel mult 1000 de kg la hectar în sectorul particular.
— Da, am auzit și noi, zise

gazda. Ce vreți? Acolo se lucrează altfel, cu asolamente, cu îngrășăminte chimice, cu semănat în cruce.
— Ați putea și voi să vă bucurați de foloasele agrotehnicii, spuse unul dintre oaspeți. Ce, v-ar strica să aveți bucate mai multe?
Stan Costică făcu iute o socoteală. Ca președinte de cooperativă, înu să-i amintească femeii avantajele pe care le oferă valorificarea grinelor prin cooperativă.
— Uite, zise el, la noi, în comuna Domnești, oamenii și-au făcut în ultimii ani vreo 300 de case noi. Case de zid, nu de pământ, ca înainte. Mulți și-au procurat materiale de construcție din comerțul de întimpinare, cum a fost Maria Bucur, Marin Tudorache și alții. Au adus grâne și au primit în schimb chereștea, cu 434 de lei metru cub. Adică de trei ori mai ieftin decât pe piața neorganizată.
— Și nu i-a costat nici transportul, sublinie alți cineva.
Intrevorbirea continua la fel de firească după cum începuse, despre viața de fiecare zi a oamenilor din satul Sirbi, raionul Domnești.
— Pe noi, mărturisii gazda, ne cam bat gândurile să ne înscriem în întovărășire. Sînt 3—4 ani de cînd tot așteptăm...

— Inscrieți-vă. Asta ar fi ca un vot pre timpuriu dat candidatului din circumscripția noastră electorală. Știi cine e candidat la noi în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională? Directorul S.M.T.-ului din Gorneni, tovarășul Neagu Sforaru.
Gazda se lumină la față, primind această veste ca pe-o surpriză plăcută. Unui asemenea candidat, care a făcut să rodească atîtea țarlale, merită să-i dai votul cu toată încrederea.
— Atunci, cum rămîne? întrebă Stan Costică.
— Votăm cu întovărășirea, răspuse hotărît nevasta lui Ion Coman.
A trecut de atunci o săptămînă. Stan Costică, Anghel Constantin, membru al întovărășirii „Viața Nouă”, învățătoarea Sița Ciobanu și ceilalți agitatori din Domnești au mai poposit în mijlocul multor familii. Discuțiile prietenești pe care le-au purtat din casă în casă au scos la iveală încrederea oamenilor în puterea noastră populară, dragostea cu care își vor da votul candidatului F.D.P. Iar cuvintele au fost întărite prin fapte: 161 de familii au făcut cereri de înscriere în întovărășirea agricolă „Viața Nouă”.
N. CULCEA

LA CASA ALEGĂTORULUI

Scrisori din sat

FOSTUL MEU ELEV, CANDIDATUL DE AZI

Sînt om în vîrstă. Lucrez ca învățător de mulți ani. O bună parte din foștii mei elevi astăzi sînt părinți ai căror copii au terminat cursurile școlii elementare. Timpul îmi este destul de ocupat, cu toate acestea mi-am făcut câteva ceasuri libere pentru a împărtăși cititorilor revistei „Albina”, sîtenilor de prin celelalte sate, câteva aduceri aminte despre unul din foștii mei elevi, pe nume Vasile M. Pîrvu. Gîndul acesta s-a născut în acea după amiază de iarnă cînd adunați în sala de ședințe din Titu, ascultam cuvintele tovarășului ce-l propunea pe Vasilică al nostru candidat al F.D.P. pentru circumscripția electorală Nr. 39, în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională. De bună seamă că am susținut cu căldură candidatura.
„Vasilică — despre care azi se scrie în multe ziare — a fost cel mai bun elev al meu. Și-mi aduc aminte că la examenul — ținut în Titu-Tîrg — a fost declarat ca cel mai bun absolvent pe plasă.
Doream din inimă ca el să meargă mai departe, la școală, pentru că tare îi plăcea cartea. N-am putut însă să-i conving și pe părinții săi, oameni bătrîni și neștiutori de carte, să facă sacrificii pentru a-l da la școli înalte, așa că fostul meu elev a rămas în sat la coarșele plugului, pînă la vîrstă de 21 de ani. Dar în toată această vreme nu era zi să nu treacă pe la școala de unde a plecat. Mi-aduc aminte că prin 1935 nu mai aveam cărți în biblioteca școlii din Tomșani care să nu fie citite de el. I-am dat atunci cărți din biblioteca mea personală. Apoi a plecat, ca orice tînar, să-și facă stagiul militar.
Anul de după 23 August 1944. La biblioteca noastră

cît și la cele ale căminelor culturale din Tomșani și Costești din Vale, veneau mereu cărți agrotehnice. De cum le primeam și le chemam pe Vasilică și i le dam să le citească. Le citea, le răscea și-și muncea pămînt-

VASILE M. PIRVU

recoltele lui s-a auzit pînă la regiune și chiar pînă la București, la Ministerul Agriculturii. Au venit să-l vadă și să stea de vorbă cu el mulți oameni. Țin minte că un tovarăș inginer în vîrstă l-a felicitat și i-a spus că pînă acum în țara noastră nu s-a pomenit o asemenea recoltă mare de sfeclă de zahăr la hectar.
Meritele lui Vasile Pîrvu s-au văzut și se văd. Se vede și răsplata. A primit insigna de frunză al recoltelor bogate pe țară, statul l-a trimis pe cheltujala sa să vadă marile colhozuri sovietice și Expoziția Agricolă Unională din Moscova. În toamnă aceasta noi am inaugurat întovărășirea agricolă, iar ca președinte, l-am ales, firește, pe fostul meu elev, Vasile M. Pîrvu.
Și acum, în încheierea scrisorii, țin să vă spun, dragii mei, că sînt mîndru de fostul meu elev Vasilică. Și attî eu cît și ceilalți consăteni de-ai mei — dintre care mulți mi-au fost cu ani în urmă elevi, copii pe care i-am învățat slovele cărții — vedem în Vasile omul chibzuit, gospodarul destoinic și priceput, cu voință și dragoste pentru muncă, pentru tot ceea ce este nou în lucrarea pămîntului și în ale agriculturii, om care a pus umărul la făurirea întovărășirii agricole, la aducerea multor consăteni de-ai săi pe această cale a belșugului. De aceea ne e attî de drag și avem attîta încredere în candidatul nostru.

AL. ST. POPESCU
Învățător
la școala elementară de 4 ani din satul Tomșani, comuna Costești-Vale, regiunea București

De puține zile pe frontispiciul unei case din comuna Vidra a apărut o placardă pe care stă scris: „F.D.P. — Casa alegătorului”. Din chiar prima zi „Casa alegătorului” a primit oaspeți dornici să capete lămuri în legătură cu apropiatele alegeri.
Aici se desfășoară o activitate bogată și variată, lat-o pe agitatoarea Dorina Mighiu discutînd cu un grup de țărani muncitori (fotografia 1). Despre ce? Asta o vom afla cu ajutorul aparatului de fotografiat. — „Mulți colectivști din comuna noastră și-au construit case noi”, lată una dintre ele (fotografia 2). „Pe rafturile frumoasei biblioteci a căminului cultural s-au strîns pînă azi peste 18.000 volume. Să tot ai de unde să-ți alegi” (fotografia 3). Agitatoarea mai vorbește și despre alte realizări din comună — școala de 7 ani, dispensarul, magazinul universal, înfăptuite în timpul regimului democrat-popular.
La Casa alegătorului tinerii ascuță cu atenție povestirile sfătosului moș Ion C. Niculae (fotografia 4). De astă dată el află despre împliniri din vreme pe care au avut fericirea să nu le trăiască. Pe atunci butoiul cu fuică și bita erau principalii agenți electorali, iar deputați ca alde Mișu Alexandrescu, promiteau cite-n lună și-n stele, dar se făceau nevăzuți după alegeri.
— Altfel sînt astăzi alegerile, fată moșului — îi spune Ion C. Niculae lui Eugenia Anghel, — care se va prezenta la 3 februarie pentru prima dată în fața urnelor.

Ceas de odihnă în BĂRĂGAN

Când am ajuns, în amurg, în satul aşezat în inima Bărganului, m-a izbit din capul locului răspunsul unui copilăndru care venea, în ceaţă cu alţii pe drum, discutând cu însufleşire un meci de volei. „Unde-i satul?” l-am întrebat.

— Mergeţi dumneavoastră pe strada aceasta, vreo câteva sute de metri, mi-a răspuns. Intr-o clădire cu două etaje, o să aflaţi satul popular.

Când vorbise despre „strada aceasta” nu era la mijloc nici o amăgire. Era vorba în adevăr de o stradă tăiată drept, cu pomi pe margini, cu o parte earosabilă şi una pentru pietoni. Nu era uliţa pe care am pomenit-o eu în Bărgan, pe vremea când străbăteam pentru prima dată, în urmă cu ani de zile, locurile acestea.

Uliţa are specificul ei, cu băltoace şi birtoape cu băncile aşezate în faţa porţilor pentru tălăşul de seară. Aici era însă vorba de o stradă în sensul modern al cuvintului, aliniată, îngrijită, plantată, cu magazin universal la un colţ şi clădiri temelnic ridate pe o parte şi alta.

Toate acestea aici în Dragalina pe care am cunoscut-o în urmă cu mulţi ani ca pe un sat cu oameni de strinsură, opincari cu cămaşa spartă în spate, morocănoşi şi închişi la fire, între care abia puteai găsi ici sau colo cite un ştiutor de carte.

Reportaj de FLORIN PETRESCU

Am cunoscut în Ion Buzoianu, îndată ce a început să vorbească, un om de mare blândeţe sufletească şi liniştită cumpătare. „Era un om gras, deci un om bun” — aşa îl descrie Cervantes pe scutierul Cavalerului Rătăcitor Don Quichotte. Mă simt îndemnat să spun şi eu acelaşi lucru: în omul masiv din faţa mea, cu părul cărunt, cu faţa plină şi brăzdată de riduri, am recunoscut un om bun. Eram curios să ştiu ce meserie şi-a ales în viaţă şi l-am întrebat.

— Sînt învăţător la clasa întâia, mi-a răspuns. A zîmbit, cu buzele, cu ochii, cu sufletul.

— Gîgilicile astea mici îţi dau grozav de multă bătaie de cap!

Părea un părinte care povesteşte cu bunătaţe despre strădaniile pe care î le cere creşterea copiilor.

— Dar ai satisfacţii, a urmat, modest, Ion Buzoianu e învăţător în satul acesta de o viaţă de om. A văzut prichindeii de-a înflăcă venind cu ghiozdanul la şcoală să înveţe cum se desenează pe tablă, să beje şi cîrlige, i-a văzut flăcăi şi fete furîndu-şi este o sărutare pe noptat ori jucînd la horă, ochi în ochi şi mulţi din ei sînt azi gospodari care au trecut prin pirjolul războiului şi îşi trimit copiii să înveţe bejele şi cîrligele tot cu tovarăşul învăţător al copilăriei lor.

Despre un astfel de fost elev al său, îmi vorbeşte în clipa de faţă. Mi-l evocă în cuvinte puţine şi parcă-l văd: un copil cuminte şi slăbuţ, leşii din oameni săraci, înapoiăţi şi înrăiţi de viaţă. Pe unii, durerile îi fac mai buni, pe alţii îi înăspresc. L-au lăsat aceşti alde Borţoi pe Toma, bătaul lor, să înveţe numai cîteva clase elementare şi l-au retras de la învăţătură.

„E slab ca alcătuire, au zis. Nu-î poate prii cartea — mai bine să se încordeze la plug şi să tragă la coasă”. Dar copilăndrul a păstrat în el dotina slovei şi dulceaţa cetitului. O vreme, dorul acesta a stat mocnit. Pe urmă s-a deschis în sat bibliotecă şi librărie.

Toma a făcut potecă bătuţă pînă la uşa bibliotecii, pînă cînd, pe nesimţite, a ajuns un rafinat al cititului: a început să simtă nevoia să-şi cumpere el însuşi cărţi şi să-şi alcătuiască biblioteca lui.

Ei? Aş dori să ştiu, în Dragalina pe care am cunoscut-o în trecut, dacă s-a pomenit ca feciorul unui pâlmaş să-şi alcătuiască din rîvnă, cu trudă, biblioteca lui? Vrea-r-aş să ştiu de s-a pomenit aici un om ca moş Badea, librarul, care face pe oameni să-şi deslăcă bucurăşi băierile pungii ca să cumpere slovă ieşită din teasc? Vrea-r-aş să ştiu de s-a mai pomenit aici, în alte dăţi, ca acum,

să vină ţărăncile la cercul de broderie al Mariei Ianulescu, iar gospodarii să ceară semănători şi film, să-şi cumpere aparate de radio şi să se încontreze în discuţie cu un profesor universitar asupra celor mai bune metode de lucru ale pămîntului, să se urce gospodarii satului pe scenă ca să joace piese de teatru, să existe un cerc agrozootehnic cu 25 de cursanţi, iar biblioteca comunală să aibă 400 de cititori permanenţi...

Satul acesta nu mai e înglobat în neştiinţa de altă dată, ci înfapt puternic în realitatea de azi.

III

La ceasul acesta de odihnă, în lăpt de seară, se strîng aici în satul din miezul Bărganului, gospodari la tălăş. Dar tălăşul acesta nu se mai face pe băncile din porţi şi nici nu e lipsit de un scop. Se adună în cercuri de citit pe la unul sau altul, să se bucure de odihnă şi să-şi mai ample un fagure cu înţelepciune.

Lîngă mine, stă moş Pantelimon Bliă, mai încolo ceva e o femeie, Maria Băileţică şi mai încolo, aşezată pe marginea lavitei, încă vreo doi-trei, pe care nu ştiu cum îi cheamă. Citec oamenii o broşurică despre rariţă, subţire cit s-o lei între două degete.

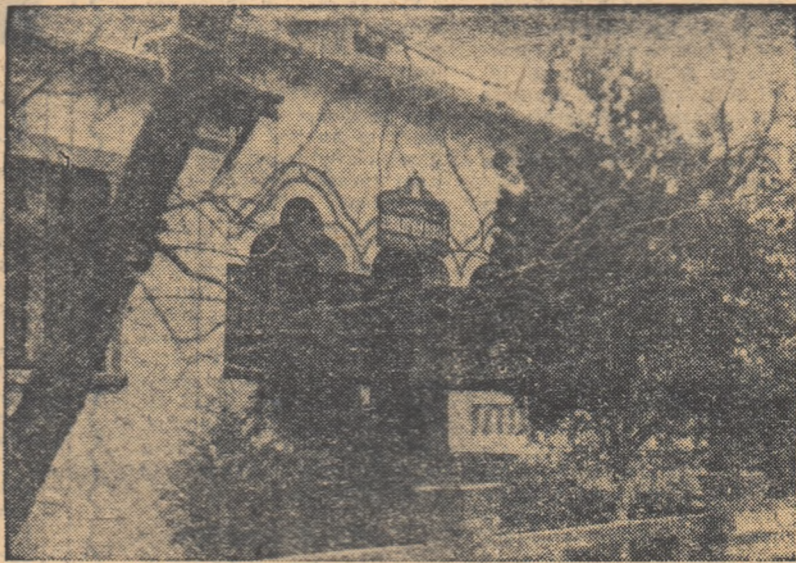
— Înţelepciunea nu stă numai în grosime, — zice vecinul meu arătîndu-mi cartea, — cum nu stă neapărat deşteptăciunea în părul alb. Că un om care are pămîntul lîngă al meu, măcar că e bătaia, a umblat cu rariţa pînă mai deunăzi.

— Auzi!

— Păi! Asta-î deşteptăciune? — zice moşul şi stătuie dezaprobator.

Iar sub glasul molcom al Evei Iamcu, care ducă cuvintele din carte, adevărul acesta lese mai limpede la lumină. Şi din citit se ivesc mai apoi discuţii care se lungesc.

Din altă pricere în a folosi ceasul acesta de odihnă, din rîvnă pentru cultură, oamenii de aici au început să smulgă pămîntului recolte bune, chiar şi în anii de secetă. Iar rezultatele astea i-au făcut mai stăruitori şi le-au dat un nou imbold către seri ca acestea, în care îşi mai îmbogăţesc cu ceva şi mintea şi sufletul.

Frumoasa clădire a sfatului popular al comunci Basarabi, regiunea Constanţa. Aici sătenii romini sau tătari vin cu încredere spre a-şi rezolva problemele gospodăreşti sau obşteşti.

POPORUL REPUBLICII

Asta-i floarea ţării mele

Verde, verde-a bobului
Pe faţa pămîntului
În grădina raiului,
Locul socialismului,
Cresc îmbujorate flori,
Flori alese şi surori
Şi-atre ele e o floare
Tot aşa mirositoare:
Crenguţă cu trei smicele
Asta-i floarea ţării mele —
Fruzulită de seară,
Republica Populară...
Romînul, harnic plugar,
Trage brazdă pe holar
Şi cu bivoli şi cu boi,
Cu cele tractoare noi
Trimize de muncitori
Să fie munca cu spor...
Astăzi floarea ţării mele
A scăpat de arşişii grele —
Şi roua răcoritoare
Zi şi noapte stă pe floare
N-o lasă să ofilească
Ci veselă să trăiască
Tot mai 'naltă şi frumoasă.

Culeasă în com. Arada, raionul Cimpeni

Pe cărarea vremii-n jos

Munte, munte, loc pietros
Pe cărarea vremii-n jos
Am trecut de mult şi-ara plin
Înima venia mi-a strîns
Tot venia de cel amar
De trage greu la cîntar —
Văleleu!... şi ce cărare
Sădită cu supărare,
Sădită cu jepi şi spini
Nu ca astăzi cu lumini.
Şi ca mine supărată
Era toată ţara, toată!
Negura se aşternea
Şi ţara acoperea...
Văleleu!... şi ce cărare
Cu plumbii în şulerare,
Stîngea fierul din obuze
Grăul omului pe buze
Picile de proiectile
Îngropau omul cu zile.
Munte; munte, vere munte
Ca dirmea *) albă pe frunte
A trecut timpul, trecut,
Drama-i neted şi bătut
*) Dirmea = bazma

Spială toţi au putrezit
Ţara ne-a fatimeri,
Şi-a Republică la noi
Nu e jale, nu-s ne
Şi nici loc pentru noi
În Republica frumoasă
Are bucuria casă
În jalma omului
Omului,
voinicului,
Şi-a Republica Romîni
Astăzi munca e stăpî

Culeasă în com. raionul Giurgiu, regiunea C

Floare - albă de cicoară

Floare-albastră de cicoară
Rea ne-a lăst viaţa
Căci duceam povara
Cînd pe-aci vodă de
Pe moşe, la boala
Înduram toame şi
Ei habar n-aveau de
Că umblam descoperi
Tot mai aprig ne-
Şi averile-şi creşteau
Pe tron vodă huzurec
Cicoamea se-ngrăsea
Dar o dată, în sîră,
Veni vînt din răsărit
Vînt năvalnic şi cum
Festru îl alurisit...
Un vînt bun, mişcîliet
Festru toţi îi din po
Iar popora-nleşea
Şi pe vodă-l alungă,
Cum alungi din griu
Ca să ne-nflorească
Mîndră şi bogată
Republica Populară!

Din comuna raionul C regiunea

Bate vîntul meu

Frumă verde de tri
Sînt în sate vremur
Din vîncea în decal

IMAGINI dintr-un sat

Aflat la jumătatea drumului ce leagă Medgidia de Constanţa, satul Basorabi îşi trăieşte viaţa sa în plină din un cuvînt

Cei doi copii ascultă atnşi cuvintele pe tafa, le rosteşte în limba maternă tătara. lalte sate dobrogene cu populaţie tătara.

INTĂ

Într-o noapte de ANUL NOU

(Desen de N. HILOHI).

Satul e în sărbătoare
și Republica tot crește,
Crește și se întărește
și Republica-i voioasă
și-i mândră ca o mireasă.
Din vilcea în arătură
Cîntecele viu răsună
Că trec carele spre sate
Încărcate cu bucate:
Cu bucate aurii
Cu pită pentru copii.
Dă-mi locaie, dă-mi o gură,
Belșugul e-n arătură
Boabele sînt pentru noi
Nu pentru hapsini ciocoi.
Și iar verde și-o alună,
Satu-i plin de voie bună.
Din vilcea în dealul mare,
Numai soare și iar soare.
Din țevoare în cătun
Băi-ntăleșul bun.
Văzută-i pentru noi,
Nu pentru dășmanii răi.

Culeasă din regiunea Căl

Bade-al meu e tractorist

Badea, tractoristul meu,
este-n țara spical greu
și e primul la sat
De se miră lumea-n sat.
Ocolii ograda toată
Ca să mă sărute-o dată;
Și-am să prind o găină
Să l-o frig în frigărușă.
Că Republica frumoașă
Me-a adus belșug în casă,
Și Republica-i bogată
Cum n-a fost țara vreo dată.
Cu truporul plin de dor
Am băgat pline-n cupior,
Dospită pe țol de nuc,
Cînd s-o coace să l-o duc
Să l-o duc la priazul mare
C-a arat zece hectare.
Adunai și usturoi
Cu căpățîna și țol
Să l fac țolul badea mujdei.
Alta-i holda pe ogor
Pe-arătură de tractor —
Holda noastră-i holdă plină,
Numai grîu fără neghină.

Culeasă din com. Tigana
raionul Negrești,
regiunea Iași

Iarna lui 1940.
Femeia întinse mîna să stingă lampa.

— Nu stinge, femeie. Dă-mi toporul.
— Nu Marine! Nu. Or să te prindă...

Marin Buburuz își aținti privirea în ochii femeii. Stătu îndelung așa, lupțindu-se cu zbuciumul ce-l răscolea sufletul. La fereastră urla crivățul. Ușa se zgîlția din înfrîn, cu un zgomot înfundat, sec. Pe sub ea, învîrtindu-se, se strecurau în casă lămoare de zăpadă. Buburuz se ridică și se apropie cu pași ușori de pat. Strînse țolul mai bine pe trupul copilului, îi mîngiie fruntea. Tudor ardea. De cinci zile zăcea. Buburuz își scoase șlaneta cîrpăcită și înfășură copilului capul, fruntea. Pieptul i se săltă și se strînse apoi, înăbușind un oftat adînc.

— Dă toporul... Mă duc.
...Peste cîmpia troienită înainta gîlind o mogîldeață. Vălătuce de zăpadă o izbeau din toate părțile.

— Or să te prindă, Tudor... Tudor... se pierde cu zile. Măcar o cracă să tai, să-ți fac o fierțură, o fărîmă de foc... Buburuz se opri. Strînse toporul la subsuoară. Pîlpîlau undeva, departe, cîteva luminițe. Conacul. Aducea crivățul viers de vioară. Chiuita o muiere. „Fac revelațiunea”... Se zmulse din loc apucînd-o pieziș spre dreapta. O vilcea, apoi nemărginită, pădurea. Buburuz se rezemă de un copac tînăr. Își topi cu mîna țurțurii de gheață de la sprîncene și mustăți. Privi într-o parte și în alta. Ascultă încordat. Nimeni. Se înălță pe vîrful picioarelor și începu să izbească cu toporul. „O să-ți facă mama o fierțură, Tudore tată. O să te-nălzești”. Izbea, izbea, izbea.

În urgia viscolului licări deodată o flacără scurtă. Un pocnet de armă. Buburuz se aruncă în zăpadă.

— Să nu te miști, că te găuresc!
Pași repezi. Înundați, dinspre vilcea

— Așvîrle toporul încoace... ridi-că-te...
Cu mîinile ridicate, cu surtucul deschiat la piept, Buburuz înainta prin zăpadă, spre luminile conacului. În spate, simțea ca un fier roșu țevaa armei.

— Majestatea sa... hic... vă poartă de grijă, vă dă piine... hic... și voi... voi îl jecmăniți?
Administratorul simți o ușoară atingere pe umăr. Se opri, întorcînd capul. Umerii goi ai femeii îl „îmblinzîră” o clipă.

— Monșer se murdărește covorul de singe... n-o să mai putem dansa...
Buburuz ridică fruntea în ochi, vîpă. Involburate gîndurile îi ră-

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

— Hic... adu-l încoace. O să vedeți domniile voastre un hoț... hic... un bandit care s-a atins de avutul... hic... majestății sale...
— Vaaai...
Femeile își acoperiră sîni aproape goi. Se lipiră de burțile „moșulicilor”
Buburuz se pomeni asvîrîit în sala cu candelabre și covoare. Puse

— Vaaai...
Femeile își acoperiră sîni aproape goi. Se lipiră de burțile „moșulicilor”
Buburuz se pomeni asvîrîit în sala cu candelabre și covoare. Puse

Povestire de ȘTEFAN PÎRVU

mîna la ochi. Il orbea lumina. Rămase lingă ușă, rezemîndu-se.

— Dacă ai venit... hic... în vizită, poțîi îndrăzniți... hic... excelența voastră, — îi strigă administratorul chemîndu-l din deget.

În holotele de rîs ale boilerilor, Buburuz pași împleticindu-se spre masă. Îi tremura tot corpul. În fața administratorului se opri, ridicînd ușor capul. Întîlni privirile hămeșite ale acestuia.

— Va să zică clăcașul Buburuz a leșit la furat...
Mîna grea a administratorului vîrji în aer și plesni obrazul ge-ruii. Îcni din greu Buburuz. Mîna, strînsă pumn, se ridică din nou. Izbea, izbea, izbea. Ingenunchiat, apoi ghemuit de tot, Buburuz își mușca limba, buzele, mîinile. Loviturile se înțețeau.

— Majestatea sa... hic... vă poartă de grijă, vă dă piine... hic... și voi... voi îl jecmăniți?
Administratorul simți o ușoară atingere pe umăr. Se opri, întorcînd capul. Umerii goi ai femeii îl „îmblinzîră” o clipă.

— Monșer se murdărește covorul de singe... n-o să mai putem dansa...
Buburuz ridică fruntea în ochi, vîpă. Involburate gîndurile îi ră-

țăciră spre patul în care micul Tudor se lupta cu moartea. Din străfundul inimii, ca jarul aprins, îi țîșniră pe buze cuvintele revoltei.

— Ciini, ciini sinteți... blestemăților. Nu v-ar mai răbda pămîntul...
Îi scoaseră în pumni afară, zvîrlindu-l pe scări.
— Vezi de el, vîtaful. Are mîncărime la limbă...

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

— Foc... mare foc. Tîii mamă... eald e...
Mamă-sa îi prinse binișor mîinile punindu-i-le sub țol.
— Tudore mamă, dormi. Face mama focul, acuș îl face.
Își înghițea lacrimile. Și iar se apropia de fereastră.

— În zori s-a oprit o sanie în fața cocioabei. Cineva a bocănit cu un ciomag în ușă. Femeia lui Buburuz a deschis. I-au zvîrlit înăuntru un trup însîngerat.
— Marinee!
A căzut grămadă peste el. Lacrimi amare spălau fața lui Buburuz. Îngăimă:
— Nu plînge, femeie. E anul nou...
Femeia încremeni privirile spre pat.
— Auzi, Tudore, mamă, e anul nou...
Dar Tudor nu răspunse. Amuțise. Cu țolul strîns în mîini, cu ochii larg deschiși, privea parcă undeva în depărtări unde ardea un foc uriaș.

brogean

Semne ale schimbărilor petrecute în anii răd la tot pasul. Dar mai bine să dăm reporterului nostru...

...torul Cheam! Mus-
...sint azi și in cele-

Rafturile magazinului mixt cooperatist, înființat în anii regimului democra-t-popular sînt pline cu mărfurile de care au nevoie sătenii. Pentru cumpărăturile trebuincioase gospodăriei ei nu mai sînt nevoiți să bată drumul pînă la Medgidia sau Constanța.

„Sînt îngrijitor de vite și am împlinit 5 ani de cînd sînt colectivist” spune Lativ Bari. „În acest timp mi-am zidit o casă cu trei camere și lumină electrică; mi-am cumpărat mobilă, radio, îmbrăcăminte și încălțăminte pentru mine și familia mea. Am în curte 10 oi, o vacă și 120 de păsări”. Asemenea belșug a adus și în alte case gospodăria agricolă colectivă „Ceapaev” din Basarabi.

CEREREA

Petre era în casă și scria cererea de intrare în gospodărie. Bătrînul Miron ședea afară pe prispă. Soarele era sus și el încă nu se dusese la biserică. Imbrăcuse de dimineață cămașa cu ciucuri la gît, pantalonii brumării de suman, încălțase cizmele, își netezise părul și mustața albă, țepoasă și scurtă, frecase chiar și-un fir de busuoloc în palmă și-și pusese jiletca de raicori cenușie, cu decorațiile din războiul trecut, dar cine l-ar fi văzut acum stînd ca prăbușit în cornul prispet, l-ar fi crezut bolnav.

Stătea gheboșat cu coatele pe genunchi și cereta dintr-o parte în alta ogradă încăpătoare a casei bătrînești. Privea pe rînd șura veche, povînită spre drum; grajdul cailor cu acoperișul semeț de șindrilă; șopronul cumpănit în trei pereși humuși, sub care zăcea un vraf de scinduri, căruța, plugul și grapa rezemată de perete; apoi își mută privirile la hornoaică și la nukul bătrîn, rotat din mijlocul ogrăzii.

Acolo, sub umbra lui deasă, la multe hramuri și prăznuri au suspinat cu alean viorile și s-au zbruciumat țambalele zdrăngănînd turbat, în vreme ce ulcelele smălțuite se goleau pe nerăsuflăte. Acolo, sub umbra deasă și adînc mirositoare, s-au săltat, au crescut, a prins putere și minte, devenind bărbăți în toată legea, feciorii lui, Gheorghe și Petre. Acolo, prin colb și troscol, zburau cîtu-i ziuica de mare, umplînd ograda cu risul și larma lor. Apoi Gheorghe și-a plecat la seminar, departe, la Cernăuți, prin străine locuri, și-n vacanță, vara, în zilele arșiței lui Cuptor, tăcut și serios, s-așeza cuminate sub umbra nukului, pe-un lăcăr așternut în iarbă și citea din ceasloavele lui groase, mișcîndu-și încetîșor buzele și scoțînd un murmur ușor, ca un izvoarăș de apă. Fericiți și mindru că din familia lor se ridică un cărturar, el, tatăl, nu-l lua niciodată la lucru și sara, cînd se-ntorcea cu Petre, trudit de la coasă, s-apropia cu stîciune de nuc, s-așeza în lîniste undeva mai de-o parte și asculta, privind cu o molcomă și caldă bucurie fața rumenă a fiului de pe care începea de timpuriu să dispară urmele șotelnicei și nepăsătoarei copilării. Pentru el, Gheorghe era totul, mîndrie și fald, mîngiere, speranță și desfătare. Și an de an, sub privirile sale grijulii de părinte, fața fiului drag se prefăcea modelată de ani se înăsprea, devenind tot mai serioasă și bărbătească. Apoi tot aici, sub umbra nukului, într-o vară, cum n-a mai fost și cum n-are să mai fie, s-au întins mese lungi de nuntă și fata cea mică a protopopului Vidrașcu, Ottilia, albă și gîgășă ca o floare, a stat rezemată de copac în straie de mireasă și el, fericitul de tată, s-a îmbătat cîntă și s-a imbrățișat în vîzul întregului sat, cu înaltă prea sfinția sa, ba încă, scormonit de satana, l-a apucat de pulpana sutanei și l-a tras la joc. Și-au băut și jucat trei zile în șir, schimbînd trel rînduri de lăutari și istovînd trei butoaie de vin.

Blașinul soare moldovenesc prindea putere și începea să potopească nemilosiv ograda căptușită cu nalbă, troscol și romanțe înflorite care risipeau cu dărnicie în văzduhul învîlvorat, mișme amare, nespuse de triste.

Clopotele băteau rar a morțiu, c-un dangăt ca de înmormîntare, care se-ntigea ca niște bocete înăbușite în urechile bătrînului și-i secau inima. „Uite că și de la sfința biserică am să întirzii! Mai mare rușinea!” Arunca din cînd în cînd o privire plină de ură spre roata de foc a soarelui, care aluneca încet pe drumul fără de hotar al cerului, parcă el ar fi fost vinovat de toate, și-și strîngea pleoapele numaidecît, orbit de puterea aceea cu care nu se putea măsura.

În ograda era liniște

Nora trebăluia pe lingă hornoaică, aruncînd din cînd în cînd priviri neliniștite spre bătrîn. Ileana stătea de vorbă pe podet, cu Mitriță Zvoștișteanu. Mihăiță, copilul cel mic, se juca prin grădina cu Glăbău, cîinele mare, lăptos, roșcat și atît de blind că pînă și găinile îl ciupeau de nas.

La un moment dat, nora ridică fața și strigă tare:

— Ghiță! Unde ești, Ghiță?

— A! — se auzi o voce minioasă din grajd.

— Ce faci tu acolo, draga mamei?

— Apoi ce faci! Faci! — se răsti vocea minioasă. Rînesc baliga la vite, că de-o săptămîină nu s-o ndurat nimeni să vadă ce-l în grajdu ista... Se făcu din nou liniște. O liniște supărătoare, încercată de așteptare și de teamă, parcă ar fi trebuit să izbucnească de undeva o furtună.

Bătrînul stătea tot pe prispă. Intepenit, nemîșcat, parcă temîndu-se să nu tulbure liniștea. Nora nu-l mai privea. Își vedea de treburile ei și părea că ascultă cu încordare să desprîndă ceva în aerul nemîșcat și-mpietrit, încleștat de tăcere. Celelalte zgomote din ograda pieriră și ele. Nici cirîlîtul găinilor nu se mai auzea. Încetaseră și clopotele. Pieri și foșnetul frunzelor. Se opri și vîntul. Și-n liniștea asta, bătrînul strigă, mai mult șoptit, c-un glas tremurător:

— Noră!

Nora nu răspunse. Nici nu întoarse capul.

— Noră! — mai strigă o dată bătrînul.

— Ce vrei?

Bătrînul se ridică încet de pe prispă și s-apropie de hornoaică:

— Du-te-n casă! — vorbi mereu în șoaptă, înspăimîntat parcă de așteptarea împietrită pe fața femeii și împietrită parcă-n toată ograda. — Oprește-l! — se rugă bătrînul, neliniștit. — Oprește-l — porunci el scurt. — N-am să îngădui, auzi? N-am să îngădui! Munca mea! S-arunce totul în vînt! Și lui Gheorghe... cînd se-ntoarce Gheorghe, ce-o să-i rămîină?

Atunci se petrecu ceva nemaipomenit.

Nora se lăcu albă ca vîrul, ochii i se aprinseră și privindul drept în fața pe bătrîn, șopti cu răutăcioasă bucurie:

— N-are să se întoarcă!... N-are să se întoarcă niciodată!

Bătrînul scrișni, parc-ar fi primit o lovitură de măciucă și se clătîină.

— Tîrî!

Rămaseră citeva clipe față-n față, măsurîndu-se cu priviri ucigătoare, apoi amîndoi tresăriră și avură aceeași mișcare de surprindere, de așteptare și de groază. Bătrînul fu primul care cedă. Lăsă fața în jos și plecă. Nora răsufli ușurată. Abia acum, simțînd cum tremură toată și cum i s-au înmulțat dintr-o dată genunchii, își dădu seama prin ce clipă de groază trecuse. Spre ea venea Ileana... Se opri în fața ei și se-ntinse, înălțîndu-și minile goale pînă la umeri, frumos modelate, cu

Fragmente

din romanul „CUSCRII”
de ALEXANDRU IVAN GHILIA

pielea albă, lăptoasă, arămie acolo unde-o atinsese soarele, într-un fel parcă ar fi vrut să zboare. Era înaltă, voinică, avea obrazul rotund, delicat, ca de copil, colorați de-o gingașă rumenă, sprîncelele mătasoase, arcuite pe frunte într-un fel de continuă mirare, sau de nu știu ce tainică întrebare, și buze mici și cămoase.

Părea că nu observă, sau că nu vrea să observe aelul acela de încordare și vrăjmășie care plutea în văzduh și nici aerul de vrăjmășie și-ncordare de pe fața bătrînului și-a mamei sale. Alergă spre hornoaică și se apucă repede de treabă: strecură laptele, dădu zăgneață la foc, împingînd gătețile sub ceanul de mămăligă, și apucînd ruțele atîrnate pe sloară, la uscat, urcă scările casei.

Întră în umbra cerdacului perdeluit cu rouruscă, lăsă rufele pe-o masă și călcînd ușor pe virful picioarelor se apropie de ușa din fundul tindei. Parcă cu teamă, apăsă clanta. Crăpă ușa, strecură o privire înăuntru și numai după aceea, încet, cu mare băgare de seamă, intră și ea tipîl în odaia încăpătoare, răcoroasă, cu tavanul încovoiat de bătrînețe. De pe grinzile încovoiate și ele, din geamurile mici, acoperite cu perdele, de pe lățele late rînduite pe lingă tuspatur peretii și de la clidul de scorturi, lăcîere, saci, macaturi, perne, cultuce înflorate și ștergere cu franjuri mari, zidite cu meșteșug în ungherul de miază-noapte, deasupra șipetului măiestriț zugrăvit, năvăleau care mai de care mirosuri de lînă, de aer închis, de busuoloc, de sulfînă, de pelin și de calapăr uscat.

Ileana înaintă pînă-n mijlocul casei și se opri nehotărîtă, cu ochii la tată-su.

Tată-su, un bărbat potrivit de statură, cu umeri lați, imbrăcat într-o jiletă de suman, ca a bătrînului, cu dinaiții de raicori, întors cu fața spre peretele de către răsărit — de unde-l privea un șir de preciste cu prunci în brațe și-un sfinț Ilie mîslîniu, uscat și bărbos, cu-o căutătură posomorită, plină parcă de mustrări — stătea aplecat deasupra mesei și scria ceva apăsât, pe-o foale albă de hîrtie, făcînd să scriștie penița.

De încordare i se înroșiseră pînă și virfurile urechilor! Toată fața îi era un lac de sudoare. Din cînd în cînd se îndrepta din șale, ridicînd ochii și fîntîndu-i pe fața mustrătoare a sfințului Ilie, își ștergea sudoarea de pe frunte, căruța cu unghiile degetelor virful peniței, răsufli greu, făcea cu condeiul prin aer rotocoale și flori, apoi se așternea iar pe scris.

Fata se apropie încet de el. Se așeză la spațele lui, cu fața și ochii aprinși de curiozitate, și-nălțîndu-și gîtul citi dintr-o răsufliare:

— „Eu, Petre M. Istrati, țăran mijlocăș, nescris în partid, de 38 ani, dimpreună cu întreaga familie compusă din una soție Smarandă, tata meu Miron Istrate cu tustrel copiii care îi am, fata Ileana de 18 ani, băiatul cel mare, Ghiță de 15 și Mihăiță cel mic, de buna mea voie și nesilit de nime, vreau să schimb traiul vechi cu alsta

meu drept care rog să-mi fie primit în gospodărie cu starea materială și învîntul care stă scris pe lăta parte...”

Foarte mișcată, tînse umărul lui tată-su și-i suflă încetîșor:

— Tătuță... îndreaptă acolo... Se spune că nu inventat cum...

Dar nu mai urmă. Tatăl îi aruncă cu coada ochiului o privire mirată și mustrătoare:

— Am să-ți arăt eu ție, deșteapto! — o amenință el. — Ia te uită! Mie îmi spui tu asta!? De la care-ai învățat să vorbești?! Iote ce vidmă de fată! Se găsește mai deșteapto decît ta-su! mor-măi ei și ridică ochii spre sfințul Ilie cu-o privire care voia să spună: „Ai văzut, prea sfințe? Iaca ce copii mi-o hărăzit dumnezeu!”

Ileana fugi la ușă și de-acolo mai întoarse dată capul, rîzînd ca un spiriduș:

— Tătuță... O fost Mitriță. Zice că-n tot satu numai de cererea noastră se vorbește.

— Bine, bine... încuviință tatăl și zîmbi îmbunat. Lasă să se vorbească. Da, ia stai! Ce face tata? S-o dus la biserică sau nu?

— Nu. Stă pe prispă...

— Bine, bine. Hai, du-te!

Rămăs nîgur. Petre Istrati, muie condeiul în călimară și scrie apăsât „inventarul”, mîngîind cu virful peniței de citeva ori literele „i” și „n”.

O dată isprăvită cererea, tuși, își dresе glasul și citi în gînd cele scrise „pe cealaltă parte”. „Bun”, rosti el mulțumit. Zîmbi ușurat. Împături cererea, o băgă în buzunarul chimirului și trecîndu-și minile, își afară. Scoborînd scările pragului, își aruncă repede ochii în direcția bătrînului și spuse, netezîndu-și mustața cu-o mișcare hîrță: — Apoi, cu ajutorul lui dumnezeu, am sîrșit, tătuță.

Bătrînul nu spuse nimic.

— Am sîrșit, tătuță! — spuse Petre din nou.

— Ce mai scofală! — puini bătrînul minios. Te-oi vedea eu după ce te-i desface de pămînt și de cai, ce-ai să mai zici. Hîrteea asta... hîrteea asta, ascultă-mă pe mine, hîrteea asta are să-ți minince capu...

— Știu. Mi-ai mai spus-o... și-apoi n-are rost să începem de la capăt. Mata, tată nu poți înțelege. Nu te gîndești decît la Gheorghe... Mi-i frate, da... e, ce să mai vorbim! Și-apoi, chiar dac-ai înțelege, chiar dac-ai și-ai da seama că ce spuse Gheorghe nu se potrivește cu ce-l azi și mai cu samă cu ce-o să fie mine, tot pe-a matale ai ține-o: „Am rupt atîtea perechi de opinci și-atîtea cușme s-au jărcuit pe capul meu, cum să te cred”, ai zice.

Tăcu. Cuprînsă cu o privire pătimașă întreaga ograda, răsufli adînc și-și umflă nările:

— Căpătina mea nu-i făcătura pentru ce se vede aici. Înțelegi, tată? Eu nu s-învățat ca Gheorghe. Dumnezeu nu m-o uns cu nici un har, da uite, mă înăbuș în strîmtoare și simț c-aș putea trăi altfel...

— Petre! Petre, nu vorbe așa că-l mîinii pe dumnezeu!

— Lasă, tată! Lasă că nu-l mîinii. Nu se mîinie dumnezeu dintr-atîț. Cît despre Gheorghe... mai bine să nu vorbim. Gheorghe-l departe. Lasă-l acolo unde este.

— Ți-i frate, ticălosule! Fra-te! Auzi?

— Nu, tată. Așa frate...

O tăcere de gheață se lăsă între ei.

Bătrînul se ridică în picioare, tremurînd. Petre stătea nemîșcat și-l privea în liniște. Îl privea cu milă, cu îngăduință și resemnare.

— Îmi pare rău de dumneata, tată, dar trebuie să înțelegi...

— Cîine! Ești un cîine! — gemu bătrînul. — Am încalzit un șarpe la sin.

— Tătuță, nu spune asta...

— Să rupi cererea, auzi? — S-o rupi aici în fața mea!

— Nu tată! Degeaba te mîinii...

— Rupe-o, cînd îți spun! Rupe-o, n-azi? — porunci bătrînul.

— Nu, tată! — strigă de-ndată minios Petre.

— Ce-am făcut, e bun făcut. Mie-mi trebuie lărgime și slobozenie — spuse el impetuos și pătimaș. — Mă trag acolo, c-acolo-i lărgime, după pofta inimii mele. Aici... — și făcu un semn de consternare cu mina. — Uite, la șura ceea. Degeaba o propoștii din lături... tot povînită rămîne. N-ai ce-i face... numai hîrtețu-i mai poate veni de hac.

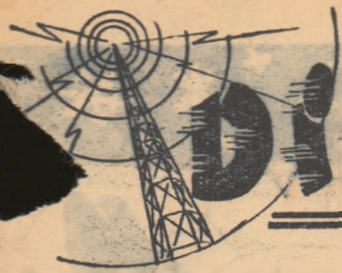
Cuprîns de un simțămînt de neliniște și ciudă, amestecat cu-o tristețe amară, nemaicunoscută, bătrînul privi ograda casei bătrînești în care și-a dat obșteșcul sîrșit părinții și bunicii lui, într-un fel cum n-a mai făcut-o niciodată. Cu alți ochi. Cu ochii omului care-a trăit o viață-ntregă lingă cineva, pe care credea că-l cunoaște pînă în cele mai nepătîrnuse hățisuri ale sufletului și în ultimul ceas descoperă că nu l-a cunoscut de loc. Era trist. Era îngrozitor de trist. Era prăbușit.

— Ai să te căiești, Petre — rosti el încet și surd. — Are să se-ntoarcă Gheorghe — amenință el — și-ai să te căiești amarnic!

— Nu, tată! — șopti Petre încet, cu durere și ură — Gheorghe nu se mai întoarce! — N-are ce căuta aici. S-a sîrșit!

DIN TOATĂ LUMEA

LA SFIRȘIT DE AN

Se obișnuiește, la sfârșit de an, să arunci o privire înapoi, să gîndești la cele înlăptuite și la cele rămase de înlăptuit, să faci — cum am zice mai simplu — un bilanț al vechiului an. În cele ce urmează ne-am propus să facem acest lucru, vrînd să dăm cititorilor noștri o imagine a evenimentelor internaționale desfășurate în acest răstimp de un an și să tragem din ele cîteva concluzii asupra situației internaționale, asupra perspectivelor ei.

Anul 1956, din care au mai rămas doar cîteva zile, poartă în el două trăsături deosebit de importante din punct de vedere al politicii internaționale. Prima: o destindere a încordării pe tărîm extern, ca urmare a politicii de pace dusă de Uniunea Sovietică și de toate popoarele care năzuiesc la o viață pașnică. A doua: opoziția, împotrivirea cercurilor reacționare care încearcă să întindă coarda din nou, să reia politica războiului rece, să înăsprescă relațiile internaționale prin tot soiul de manevre.

O scurtă privire asupra evenimentelor ne va oferi amănunțele care caracterizează aceste trăsături.

Nenumărate acțiuni întreprinse de Uniunea Sovietică sau din inițiativa acesteia în anul 1956 ca și în anii precedenți, au permis, la un moment dat, un început de lămpezire a situației internaționale, o micșorare a pericolului de război. Să pomenim doar cîteva dintre ele: vizita din aprilie a tovarășilor Bulganin și Hrușciov în Anglia și tratativele duse acolo; propunerile repetate în ceea ce privește problema dezarmării și a înlăturării amenințării atomice; continuarea îmbunătățirii relațiilor cu lumea occidentală prin tratative cu delegațiile guvernamentale sau parlamentare (Danemarca, Franța, Finlanda etc.); schimbul intens de delegații culturale, științifice; întărirea prieteniei cu popoarele Iugoslaviei, Indiei, Indoneziei, Japoniei; activitate susținută în O.N.U. pe linia instaurării încrederii între state și a zădărnicii comploturilor războinice; poziția clară de sprijinire a luptei poporului egiptean ca și ajutorul acordat poporului ungar pentru înfrîngerea forțelor contrarevoluționare ce urmăreau reinstaurarea capitalismului și fascismului în Ungaria.

Toate aceste acțiuni, cunoscute de toată lumea, au constituit factorii de stabilitate în situația internațională și, alături de eforturile pentru pace ale tuturor popoarelor, au făcut imposibilă dezlănțuirea unui război mondial. Această politică a cunoscut sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace din întreaga lume. Azeziunea

lor poate fi urmărită în India sau în Egipt, în Franța sau în Japonia.

Ce i s-a opus acestei politici? Agresiunea anglo-franco-israeliană din Egipt, refuzul continuu al puterilor apusene de a da curs problemei reducerii înarmărilor, provocări puse la cale de cercurile imperialiste împotriva Uniunii Sovietice, a țărilor de democrație populară și a statelor care luptă pentru independență națională, continuarea cursei înarmărilor în lumea occidentală, continuarea propagandei calomnioase, lansarea de baloane, conținînd manifeste provocatoare și arme, pe teritoriul țărilor din răsăritul Europei. În sfârșit, o activitate de asemenea provocatoare, inspirată de S.U.A., în sinul Organizației Națiunilor Unite.

Acestea sînt faptele. Concluzia se poate trage acum, la sfârșit de an. Datorită luptei Uniunii Sovietice și a forțelor păcii, scopul acestor provocări nu a putut fi atins. Anul 1956 s-a încheiat în condiții de pace, iar acțiunile instigatoare ale cercurilor imperialiste apusene care urmăreau declanșarea războiului, s-au terminat printr-un eșec pentru inițiatorii lor. În Egipt, Anglia și Franța au suferit o înfrîngere rușinoasă, iar în Ungaria forțele socialismului au înăbușit contrarevoluția.

În Organizația Națiunilor Unite mașina de vot americană nu mai funcționează cu atîtta exactitate. O serie întreagă de state din Asia și Africa nu mai răspund dictatului american. Cît privește așa-zisa „unitate atlantică”, ea a devenit și mai subredă. Apelurile unor oameni de stat apuseni, îndeosebi americani, de a da ultimei divergențe care dezbină principalele puteri capitaliste, n-au avut darul să ștergă cu buretele ceea ce de fapt nu se poate șterge.

Anul ce s-a scurs a însemnat o și mai puternică afirmare a prestigiului internațional al țării noastre. Participînd pentru prima dată la lucrările Organizației Națiunilor Unite, (ca să amintim numai despre acest fapt), Republica Populară Romînă, prin trimișii săi, și-a făcut cunoscută politica sa de pace, dorința ei de a-și aduce întreaga contribuție la rezolvarea acelor probleme internaționale care frîmîntă omenirea.

Acesta este, pe scurt, bilanțul anului 1956. Perspectivile noului an sînt luminate de hotărîrea popoarelor, a tuturor oamenilor cinstiți, de a împiedica orice pornire agresivă a cercurilor imperialiste, de a apăra pacea așa cum au făcut-o și pînă acum. Este o hotărîre de nestrămutat, verificată de-a lungul acestui an și a tuturor anilor care s-au scurs de la sfârșitul războiului și pînă astăzi.

R. CIMPEANU

Poziția alegătorului american în sistemul bipartid din S.U.A.

(Desen de I. DORU)

În legătură cu recente alegeri din S.U.A., la care au luat parte ceva mai mult de 60 la sută din persoanele care au drept de vot, (cu 3 la sută mai puțini alegători decît în 1952) un istoric american scria: „Pe cît se vede, mulți cetățeni nu văd o deosebire esențială între principalele partide (democrat și republican) și nu aprobă pe nici unul din ele. Ei nu au mijloace reale pentru a-și manifesta nemulțumirea”.

Cetățeanul de rînd american cunoaște de acum bine că atît partidul republican, cît și cel democrat, nu slujesc decît îmbogățirii marilor capitaliști. Astfel, fiecare guvernare republicană sau democratică aduce după sine o și mai accentuată înrăutățire a traiului zecilor de milioane de americani simpli. Între politica celor două partide nu există în fapt nici o deosebire, ci, fiecare în parte, caută să se folosească cît mai mult de pe urma guvernării pentru a scoate uriașe profituri în folosul cercurilor monopoliste.

RĂZBOIUL RECE: — Aoleu!.. Asta d-abia a venit și-a început să-mi facă zile fripte! (Desen de NELL COBAR)

Dela o SĂPTĂMÎNĂ la alta

Invadatorii anglo-francezi siliți să-și retragă trupele din Port-Said

Pe clădirile din Port-Said flutură din nou drapelul egiptean. Retragerea ultimelor trupe invadatoare anglo-franceze din Egipt este rezultatul acțiunii unite a tuturor forțelor păcii. Pornind războiul lor colonialist împotriva Egiptului, invadatorii s-au găsit în fața unui zid al rezistenței popoarelor arabe, al tuturor popoarelor din Asia și Africa, al lumii întregi. Forța unită a popoarelor a fost așa de puternică că pînă și unele state și cercuri imperialiste s-au văzut silit să condamne agresiunea anglo-franco-israeliană din Egipt. Statele Unite ale Americii, cu tot jocul lor dublu, s-au văzut nevoite ca la O.N.U. să voteze, alături de marea majoritate a țărilor membre, rezoluții care condamnă pe agresori și cereau încetarea focului și retragerea neîntîrziată a trupelor agresoare din Egipt. Izolate pînă și de cei mai apropiați „prieteni” cu prestigiul pătat, statele agresoare n-au avut încotro și au trebuit să se supună voinței popoarelor.

Un nou pas al Uniunii Sovietice pe calea spre comunism

Posturile de radio, agențiile de presă, ziarele din țările capitaliste comentează pe larg Hotărîrile plenary C.C. al P.C.U.S. care a avut loc între 20 și 24 decembrie 1956. Poporul sovietic culege roadele strălucite ale aplicării consecvente a politicii leniniste. Creșterea cu 11 la sută a producției industriale în 1956 față de 1955, introducerea realizărilor tehnicii celei mai înaintate în producție, darea în funcțiune a unor noi capacități la hidrocentralele cu mare putere, sînt numai unele din marile succese obținute de industria sovietică. Alături de celelalte ramuri ale economiei naționale, a obținut succese deosebite de însemnate, pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele, agricultura sovietică.

Enumerînd măsurile luate pentru îmbunătățirea traiului poporului sovietic ne dăm seama de continua ridicare a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate. Sporirea pensiilor, desființarea oricăror taxe de învățămînt, majorarea prețurilor de achiziție și colectării sînt doar cîteva din aceste măsuri. O socoteală sumară arată că populația de la orașe și sate a obținut în urma aplicării unora dintre aceste măsuri, avantaje suplimentare în sumă ce trece de peste 35 miliarde de ruble pe an. A devenit lîmpede pentru oricine uriașa superioritate a sistemului socialist al economiei față de sistemul capitalist. Și tocmai pentru că a devenit atît de lîmpede această superioritate, cercurile imperialiste folosesc cele mai murdare mijloace de ponegriri a țărilor socialiste, se tem să pornească întrecerea pașnică între cele două sisteme.

Plenara C.C. al P.C.U.S. a hotărît încheierea lucrărilor pentru întocmirea celui de al șaselea plan cincinal și precizarea cifrelor de control pe 1956/1960, precum și ale planului economiei naționale pe 1957. Au fost luate măsuri în vederea îmbunătățirii conducerii economiei naționale a U.R.S.S. În curînd Sovietul Suprem va discuta ce de al 6-lea plan de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. Muncitori, țărani colhoznici, intelectuali, întreg poporul sovietic se va avînta cu elan să dea viață prevederilor celui de al 6-lea cincinal. Închinîndu-și toate puterile lor de muncă întăririi și înfloririi țării lor, oamenii sovietici privesc cu încredere viitorul tot mai luminos care le stă în față.

AHO AHO MAI BĂDIE,

LA ANUL SA NU MAI FIE:

Plugușorul

Am venit și d-astă dată
Cind cimpla-i îmbrăcată
Cu cojocul ei de vată;
Cind ori unde poți vedea
Case cu căciuli de nea
Cum fumează din lulea.
Am pornit peste troian,
Braț la braț cu noul an
Și-am venit la voi, flăcăi,
Minați măi, hăi, hăi!

Eu tot anul cu tractorul.
Azi veni cu plugușorul
La țărânul muncitor,
Să-i urez un an de spor.
Să vă faceți fiecare
Încă două-trei hambare
Și intrind în colectivă,
Să vă umpleți sacii-n săvă
Cu tot aurul din câi,
Minați măi, hăi, hăi!

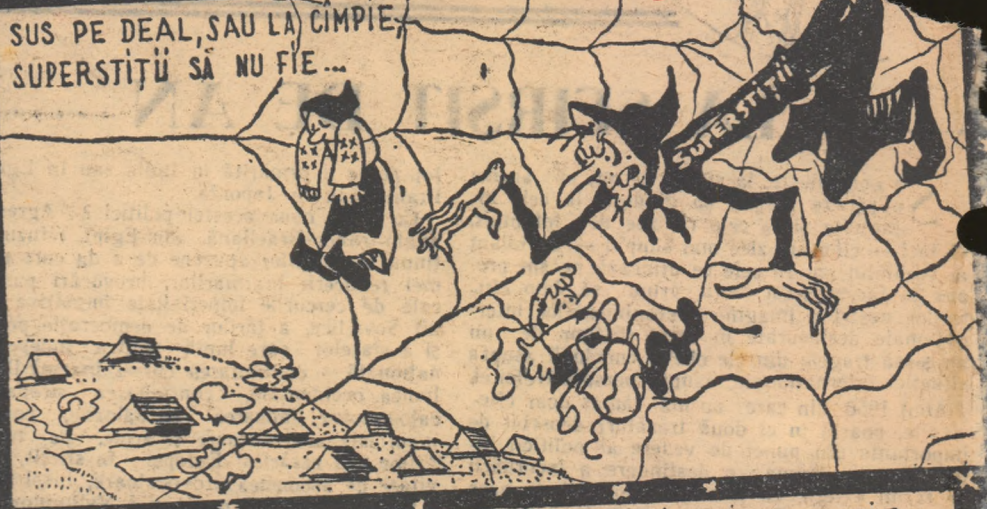
Unui magazin sătesc,
Eu, pășitul, îi doresc
Cind i-o vinde gaz, lui Mitru,
Litru-atunci să fie litru;
Mai doresc la toți, din pila,
Ca să vadă la cămin
O echipă jucăușă
Și nu... lacătul pe ușă,
Cum pesemne mai vedeți!
Haide, măi, minați, băieți!

Caravanele la sate
Pe ecran, să nu-ți arate
Iarna, cind e gerul mare,
Cum fac unii băi de soare.
Iar la punctu-agricol voi
Cind sint muncile în toi,
Să-i găsiți, pe șef, pe-adjunct,
Cu lucrările la... punct,
Ia sunați din zurgălai,
Minați măi, hăi, hăi!

Dar cum am de colindat
Nu numai la voi în sat,
Vă mai fac, ca să inchei,
O urare, dragii mei:
Cind te-nsoți, să ai noroc
De o fată, un boboc:
O nevastă de ispravă,
Să nu-ți caute gilceavă,
Să găsești pe masă oale
Cu plăcinte și sarmale,
Iar alături, să-ți zimbească
O ulcică cu Fetească,
Și s-o bei cu drag, vecino,
Și cu drag, dar și cu... mine!
Ia sunați din zurgălai
Și minați măi, hăi, hăi, hăi!

I. BERG

SUS PE DEAL, SAU LA CIMPIE,
SUPERSTITIŪ SĂ NU FIE...

... "ROZĂTORI" PRIN MAGAZIE ...

... SĂ NU FIE
TOTI LA NENEA" CU SIMBRIE...

RĂVAȘUL JOIANEI

Eu aici în grajdul ăsta,
Rabd de foame zi și noapte.
Fiindcă cel ce mă-ngrijește
Nu-l decit un... papă lapte!

UNUI CRITIC „BATAIOS”

Cind sint criticatul eu,
Dinsul pare pul de leu.
Iar cind este dumneatul,
Nu mai pare decit... pul.

RĂVAȘE

UNUI BIROCRAT

Răvașul nu prezintă
Valoare la dosare;
Că n-are aprobare
Să intre în plăcintă.

UNUI SOMNOROS

Îți doresc în cincizecișapte
Să ajungi... paznic

de noapte!

(Desene de POS)